

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΚΟΛΑΚΕΣ

Ἡ κατάπτωση τοῦ ἀνθρώπου. Κόλακες καὶ κολακευόμενοι. Ὁ κόλαξ Κλείσοφος ποῦ βγάξει τὸ μάτι του γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν τυφλωθέντα Φίλιππον! Τὸ κομπιὶ τοῦ γιλέκου τοῦ Ἑδουάρδου. Τὸ πνίξιμο τῶν κολάκων. Ἡ εὐτυχισμένες μιγῆς ποῦ ἐνοχλοῦσαν τὸν Μ. Ἀλέξανδρον. Οἱ «Διονυσιοκόλακες». Ἀμάν, φτύσε μας! Ὁ Νέρων καὶ οἱ Ἕλληνες κτλ.

Οἱ μεγάλοι φαγάδες, γιὰ τοὺς ὁποίους οὐ προσηγομένα φύλλα ἐγράφαμεν, οἱ ἀπόθμενοι καὶ ἀγεμίστοι κραισσοῦνται, τὰ μεγαλειώδη τῶν ἀρχαίων συμπόσια, τὰ τερατάδη δείπνα, αἱ ἀχόρτατοι τῶν πλουσίων καὶ μεγαλάνων οτοματίνες καταπακτίες, δὲν ἴσαν θανατόν, παρὰ νὰ δημοσηγοῦσιν δυὸ τάξεις ἀκήμη γόθῳ τοῦς, τοῦς κολάκας καὶ παρασίτους.

Μιὰ καλὴ κολακεία ἐκέρδιζεν ἕνα καλὸν γεῦμα. Ἔτσι οἱ κολάκες ἠμιλλῶντο, ποῖος νὰ κέρη περισσότερο θυμαίματα σὲν ἀρχοντά του, καὶ οἱ ἀρχόντες, μικροὶ, ἐρωπαθεῖς καὶ ἐγωῖστοὶ τυραννίσκοι, στενοκέφαλοι, ποῖος νὰ θρέψῃ καλλίτερον τοὺς κολάκας του.

Ἡ ἱστορία ἀποδεικνύει ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς, ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ ὅλα τὰ ἔθνη ἀπὸ τότε ἕως σήμερον, οἱ μεγαλειότεροι βασιλεῖς καὶ οἱ δεινότεροι τύραννοι, περιετοιχίσθησαν πάντοτε ἀπὸ τῶν δεινότερων κολάκων.

Ὁ τρόπος τῆς κολακείας, σὲν τῷ χρόνῳ, ἐγένετο μιὰ ἐπιτήρημα ἀληθές, καὶ τὰ διατιθέμενα δι' αὐτὴν μέσα, ἔφθασαν μέχρι ἀπαισιότου σημείου.

Ὅταν ὁ Φίλιππος τῆς Μακεδονίας ἐκτυπῆθῃ δεινῶς, χάσας τὸ μάτι του, ἀπὸ τὸ βέλος τοῦ περιφθόρου ὀκλοπευτοῦ Ἀστέρο, ὁ παράσιτος καὶ κόλαξ τοῦ Κλείσοφος ἔβγαλε καὶ τὸ ἴδιόν του μάτι, γιὰ νὰ παρηγορηθῇ ὁ βασιλεὺς ὅτι δὲν εἶνε μόνον μονόφθαλμος αὐτός!

Καὶ περισσότερο ὀπλάθῃ, ἀπὸ ὅτι ἐγένετο στὴν Ἀγγλία, ὅποτε, εἰν ἀφηρημένος ὁ Βασιλεὺς Ἑδουάρδος, ἄφινε κανένα κομπιὶ τοῦ γιλέκου του ξεκοῦμπατον, ἀμέσως τὸ ἄφιναν ὅλοι οἱ ἑπῆσκοι, καὶ οἱ ῥαφτες τὸ θεοπίζανε γιὰ κόρη!

Ὅταν δὲ ὁ Φίλιππος ἔτρωγε κανένα φαγητὸν δοῦμῷ, ὁ Κλείσοφος αὐτός, ἐξάρωνε τὴν μούρη του, σὰν νὰ τὸ ἔτρωγε καὶ ὁ ἴδιος!

Εἰς πολλὰς ἀλλὰς οἱ κολάκες ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ ἕναν. Εἰς τὴν ἀλλὴν λ.χ. ἐνὸς βασιλέως Ἀδριατόμου τῶν Σασιανῶν ἐφημιζόντο 700 κολάκες.

Ἔνα σὺνταγμα ὀπλάθῃ! Πλήρωνε, τοῦτέστιν, γιὰ φαγάδες καὶ αλοποκιλιές, ὁ πτωχὸς λαὸς καὶ τότε....

Οἱ 700 μάλιστα αὐτοὶ ἀπετέλουν καὶ ἕνα εἶδος συμβουλίου τοῦ βασιλέως καὶ ἀπῆλθον μεγάλων τιμῶν παρὰ τοῦ λαοῦ.

Πάλιν καλὰ, ποῦ οἱ δικοὶ μας Γεγονοισαῖται, θὰ ἦσαν 150. Οἱ κολάκες ὅμως ἔκεινοι, ἐπλήρωσαν πολὺ ἀκριβὰ τὴν καλοπέρασιν τῶν αὐτῶν. Γιὰτὶ ἀπὸ ὑπερβολικῆν ἐκδήλωσιν κολακείας ἀνέλαβαν καὶ τὴν μεγάλην ὑποχρέωσιν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως νὰ.... ἀποθάνουν καὶ αὐτοί....

Καὶ σὰν πέθανε ὁ βασιλεὺς, ὁ διάδοχός του, τοὺς ἔκλεισε μέσα οὐ σάκκουσ καὶ τοὺς ἔριξε ὅλους στὴν θάλασσα.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὅσον μέγας κι' ἦν ἦταν εἶχε καὶ τὸν κολάκᾶ του. Ἦσαν αὐτὸς κάποιος Νικποσίας, ἐπιχαλόνμενος.

Ὁ δὲ Ἡγήσανδρος διηγεῖται ὅτι μίαν φορὰν, ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ἠνοχλεῖτο ἀπὸ τῆς μιγῆς, ὁ Νικποσίας εἶπε:

— Πι εὐτυχισμένες μιγῆς, βασιλεῦ! Σὲ βεβαίω ὅτι αὐτὲς ὅπου ἐγενήθησαν ἀπὸ τὸν ἰδρώτά σου, θ' ἀναδειχθῶν πολὺ πλεῖστερες ἀπὸ τῆς ἄλλης!...

Ὁ Διονύσιος ὁ Τύραννος εἶχε τόσοσ πολλοὺς κολάκας

ὥστε εἶχαν καὶ τίτλο ἰδιαιτέρο.

Ἐκαλοῦντο «Διονυσιοκόλακες»...

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Διονύσιος ἦτο μῦμφ, προσεποιῶντο καὶ αὐτοὶ τόσον μωλίαν, ὥστε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου προσποιῶντο ὅτι.... δὲν ἔβλεπαν τὰ φαγητά. Καὶ ἠναγκάζετο ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς νὰ ὀδηγῇ τὰ χέρια τοῦς, πολλὰκίς, διὰ νὰ εὐρίσκουν τὰ φαγητά τῶν καί.... τὸ στόμα τῶν.

Ἰσοῦ δὲ καὶ δείγμα ποσιπδέπτος καὶ πείσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὁ Διονύσιος ἔπιπεν, αὐτοὶ ἔσπευδον νὰ βάλλουν τὰ πρόσωπά των ἐμπρός, διὰ νὰ πτόη ἔπανω! Κατόπιν δὲ ἔγλυφον ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ἔβεβαίοναν, ὅτι τὰ σάλια τοῦ βασιλέως ἦσαν γλυκότερα καὶ ἀπὸ τὸ μέλι!

Τὰ αὐτὰ καὶ χειρότερα συνέβαιναν, κατὰ τὸν Ἡγήσανδρον καὶ μετὰ τὸν μῦμφα Ἴέρωνα.

Ἔνας κολάκᾶς του, τόσον προσεποιεῖτο τὸν μῦμφα, ποῦ ἀντὶ νὰ φέρῃ τὴν τροφὴν εἰς τὸ στόμα του, εἶν ἔφερε... σὲ αὐτὰ του!

Ἔτσι ὁ Ἴέρων παρηγορεῖτο ὅτι ἦσαν καὶ ἄλλοι τυφλότεροι ἀπὸ αὐτόν.

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἔνας Ἀθηναῖος κόλαξ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν οἱ πειρ σαφιναιόμενοι Δέξιππος ὀνομαζόμενος, εἶπε μιὰ φορὰ στὸν Ἀλέξανδρον, πληρωθέντα καὶ αἱματωθέντα:

— Ἀπὸ δὲν εἶνε αἷμα! Εἶνε ἰχθῶ, καθὼς ἔκεινο ποῦ κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν!

Καὶ ἐζήτει κόπῆλλα νὰ τὸ περισπανάξῃ, μίπως χαθῆ, κάτω στὴ γῆ! Ἀρῆκε δὲ παραγγελία, νὰ προσέχουν τὸ μέρος στὸ ὄποιο ἔπεισαν ἢ πρῶτες σταγόνες, γιὰ νὰ ἰδοῦν... τί ἀνθος θὰ φητρῶσιν ἀπὸ αὐτὸ!

Ἡ ἱστορία, δυστυχῶς, παρέλειψε νὰ προσθέσῃ τὶ ἐφέτερως. Ρῶδον ἢ τσουκνίδα!

Ὅσον παρήκμαζε ἡ Ἑλλάς τόσο καὶ ἡ κατάπτωση αὐτῆ ὄχι ἀτόμων πλέον, ἀλλὰ καὶ λαῶν ὀλοκλήρων, ἀνέβαινε ἂν ἐπιτρέπεται τὸ ὀξῆμαρον τοῦ σχήματος — εἰς ὕψη δυσθεώρητα.

Ὅταν ὁ Νέρων ἐποκέθη τὴν Ἑλλάδα, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, καταντήσαντες πλέον οὐχαμεροὶ Γραικοὶ, ἔσπευσαν νὰ τὸν ἀνακηρύξουν Θεὸ! Καὶ ὅταν ὁ Νέρων ἐπαίξεν τὴν λύραν του, αὐτοὶ ἐπεφταν κάτω, λιποθυμῶντες δῆθεν, ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς μουσικῆς του.

Ἔνας δὲ Κορινθῖος ὁ Μνησθεὺς, ἔπεσε κάτω καὶ δὲν ἤθελε νὰ σηκωθῆ, βεβαίω τὸς σπεύσαντες γιὰ νὰ τὸν ἀνεγείρουν, ὅτι αὐτός.... ἀπέθανεν πλέον, ὀδηγηθείς, ἀπὸ τὴν μολπὴν τῆς θείας τοῦ θεοῦ μουσικῆς, εἰς τὰς χώρας τῶν μακάρων!...

Ἐδέσθη δὲ νὰ ζαναπαῖξῃ καὶ τραγουδήσῃ ὁ «θεὸς Νέρων» γιὰ νὰ τὸν.... ἀναστήσῃ!...

Οἱ νεώτεροι δὲν ἀποθνήσκουν ὅταν βλέπουν κανένα ξένον, τοῦ ὁποίου ἔχουν τὴν ἀνάγκην. Ἀπειναντίας μάλιστα. Τὸν.... πεθαίνων τὸν ξένον ἀπὸ τὸν φόρον τῶν ἐνοχλητικῶν καὶ δουλικῶν περιποιήσεῶν τῶν.

Ἀλλὰ τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς καταπίσεως τῶν Ἀρχαίων Ἀθηναίων εἰς ταπεινότητα καὶ κολακείας, θὰ σὰς τὸ ποῦμα εἰς τὸ προσεχές.

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

Θὰ δημοσιευθῶν στὸ «Μπουκέτο», τὰ περιφθίμα βιογραφικὰ ἀνέκδοτα τοῦ Περσίνεως τῆς δημοσιογραφίας

ΒΛΑΣΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

γραμμένα ἀπὸ τὸν λογοτέχνην κ. Σταμ. Σταμ.